

Délibáb helyett rokotalálkozó,

avagy ezért szeretem az ifjúsági gyalogos zarándoklatot...

ÖBBÁGY LACUS

„Az út azoknak is tartogat újdonságot, akik már a kezdetektől, 16. alkalommal vesznek részt benne” – Seszták István főhelynök atyának, a kisvárdai görögkatolikus templomban Nagyboldogasszony ünnepén elhangzott szavai csengenek a fülemben az idei ifjúsági gyalogos zarándoklat után. Magaménak érzem ezt a mondatot, tudok azonosulni vele, hiszen hozzám is szólnak: 16. éve, tehát a kezdetektől nyaraim csúcspontja ez a hét, s valóban, nem volt még két egyforma zarándoklat. Minden évben ad és tartogat valami újat számomra is. Hiába kacérokdtam már a

Miért szeretem a zarándoklatot?

„Mintha egy nagy családnak zenéltem volna, és ez bevallom, engem is feltöltött.” DJ Olasz Gabi a tavalyi záráshoz hasonlóan idén is fergeteges hangulatot varázsolt utolsó este a strandon (tavaly a nyírbátori Sárkány fürdőben, idén a leveleki tónál), amit kiválóan jelez, hogy még azok is táncra perdültek, akiknek, kis túlzással, több víz-hólyagjuk volt, mint ahány kilométert a héten megtettek... A DJ egyébként igazat szólt, hiszen az idei zarándoklat mottója sem beszél másról: „Kik az én rokonaim?” Első este a királyhalmeci görögkatolikus templomban, mikor Fülöp érsek atya feltette nekünk ezt a kérdést, én először jobbra, aztán balra néztem, s mindkét oldalamon egy-egy unokahúgomat pillantottam meg. Érsek atya természetesen nem erre a rokoni kapcsolatra gondolt, s azt hiszem, mire Máriapócsra értünk, mindenki számára világgossá vált, miért is Máté evangéliumának ezt a mondatát választották a hét mottójául a szervezők: a lelki rokonság legalább annyira fontos, és az így szerzett rokonainkat legalább annyira meg kell becsülnünk, mint azokat, akik test szerint rokonaink (a 9 és 11 éves unokahúgaimra pedig nagyon büszke vagyok, hogy néhány kilométert velünk zarándokoltak!). A zarándoklat egyik legnagyobb tanulsága évről évre megtapasztalni azt, hogy egy nagy családként vagyunk jelen. Szerintem ez a legnagyobb összetartóereje az egész hétnek. A családtagjaink érényével, szépségeivel, korlátaival, gyengeségeivel általában tisztában vagyunk. Nos, ezen a héten bőven találkozhatunk az érényekkel, de

gondolattal, hogy abbahagyom, hiszen engem is megfertőzött a „kiöregedés” fenyegető rémképe, képtelen vagyok rá, annyira szeretem az ifjúsági gyalogos zarándoklatot. Lassan egyfajta attribútum lesz ez nekem, mint Harry Potternek a villámalakú sebhely. 16 év hosszú idő, sok minden történt ebben a másfél évtizedben, rengeteg emlékem van a korábbi zarándoklatokról, ám egyvalami nem változott az évek alatt: még mindig ugyanazzal a gyermeki lelkesedéssel várom ezeket a napokat. S hogy miért? Remélem, ezen írás végére a kedves Olvasó számára sem lesz ez titok!

a korlátokkal is – sőt, talán inkább ezek kerülnek előtérbe, amikor a mellettünk fekvő horkolásától visszhangzik az egész tornaterem, vagy amikor százan várnak arra a lányra, aki éppen hajtat mos... S ha már itt tartunk: egy jó családban a türelem és az empátia érényei is könnyen fejleszthetők! A hajmosáson kívül példaként citálható az is, mikor kígyózó sorokat vársz végig, mire megkapod az ebédet (igaz, azok a kígyózó sorok soha nem lehetnek elég hosszúak ahhoz, hogy a forró gulyással ne égetnéd le a nyelvedet...), vagy éjszakába nyúlik, mire végül rád kerül a sor a masszörnél... Az empátiát is gyakorolhatod egész nap, látva egy társad nyüzött arcát, amikor már csak vonszolja egymás után a lábait, s odamész, bátorítod egy-egy szóval, vagy átvállalod a hátizsákját, hogy ennyi terhet is levegyél róla... Olykor az is bőven elég, ha csak leöntöd a nyakát egy palack vízzel, amikor észreveszed, hogy a nap sugara már kezdi szénéé égetni...

A lelki napot a budapesti egyetemi lelkész, a budai egyházközség káplánja, Kocsis Tamás atya tartotta, akinek szeretném két gondolatát kiragadni: „Az egyház nem egy banda, egy alapítvány, egy csapat, amiből ki-be lehet lépni; az egyház az Isten családja.” Méghozzá olyan családba, amelyben jól érezzük magunkat – mégis mi másért szeretne ennyi fiatal ebbe a családba tartozni? Még jobban tetszett egy másik gondolata. Tamás atya Mária és Erzsébet találkozásán keresztül a kapcsolattartás fontosságára hívta fel a figyelmet: „Azokat, akik számunkra fontosak, azokat, akiket szeretünk, rendszeresen fel kell keresni és látogatni. Ez egy nagyon fontos gesztus! Ilyen a Szent Liturgián való részvétel is.” Nemcsak a feleségemnek vásárolt virág, illetve a begipszelt lábú barátom meglátogatása lehet gesztus. Ha kiszakítok a vasárnapi pomból egy órát, és elmegyek a templomba, azaz is gesztust gyakorlok! Sőt, a zarándoklattal is gesztust gyakorlunk! Ha Isten családjához, az Egyházhhoz szeretnénk tartozni, szükség van ezekre a gesztusokra. Tegyük meg ezeket, hogy ne csak DJ Olasz Gabi érezze nagy családnak a zarándoklatot, hanem mi is mindnyájan, a földi zarándokutunkon haladó „rokonok”!

Miért szeretem a zarándoklatot?

Látjuk a célt magunk előtt! Persze sokszor nem fizikálisan, hiszen mondjuk Királyhelmecről megtekinteni a pócsi tornyokat olyannyira lehetetlen, mint lakatlan szigeten tömegverekedést szítani. Bevallom, utolsó előtti nap már egy délibábnak is örültem volna, amiben a leveleki tavat látom, de csak nem akart megjelenni az a délibáb... Mégsem adtam fel sok száz társammal együtt, mert tudtuk, hogy egyszer nem délibáb formájában, hanem valóságosan fog megjelenni előttünk a leveleki tó! Elinduláskor mindig tudjuk a célt: hiába indulunk évről évre máshonnan, a végcél sosem lehet más, csak a könnyező Istenszülő! Ezért dacolunk a kilométerekkel, dacolunk a vízhólyaggal, dacolunk a sivatagi hőséggel, de a szakadó esővel is, amit mi sem bizonyít jobban, mint hogy idén sokan szemeteszsákokat húztak magukra, hogy minél kevésbé ázzanak meg, és úgy rótták a kilométereket. Dacolunk minden külső nehézséggel és akadállyal, mert Máriapócsra akarunk érni, és ezért minden áldozatra képesek vagyunk! Bud Spencer a Kincs, ami nincs című filmben azt mondja, hogy „csak a puffin adhat erőt és mindent lebíró akaratot”, de ez a több száz fiatal évről évre megcáfolja ezt a kijelentést: a zarándokok hátizsákjában láttam már naptejet, esőkabátot, váltótípót, még bicskát is, de puffin lekvárral eddig egyszer sem találkoztam...

Nemcsak a magam nevében beszélek, mikor azt mondom, hogy amikor Máriapócsra megyek, hazamegyek. Másfél éven belül itt kértem meg a kedvesem kezét, itt volt az esküvőm és a diakónusszentelése is, Máriapócs számomra a világ közepe – de minden görögkatolikus számára sokkal többet jelent egy kicsi szabolcsi városnál. A „kik az én rokonaim?” gondolatmenetnél maradvá, Máriapócsra minden megérkezéskor „családi találkozó” vehetünk részt, hiszen Égi Édesanyánk vár ott bennünket, várja az ő gyermekeit! Megint helyben vagyunk: együtt a család, a „rokonság”! Szűz Mária elszenderülése és mennybevitelle ünnepén arra emlékezünk, hogy az Istenanya hazatalál; földi élete után a mennyei, örök boldogság részesévé válik. Minden embernek ez a végcélja, s ehhez teszünk meg egy lépést a máriapócsi megérkezéssel: mindnyájan szeretnénk hazatalálni! Valami hasonlóról énekel a Kowalsky meg a Vega zenekar

is az Egyetlen út című dalában, melyet néhány éve kifejezetten a zarándoklat indulójának írtak: „...az ember igazi útja nem hogy tengeren, hegyeken át. Nem szállhatsz hajóra, buszra, csak így megy, hogy hazatalálj, a szíveden át...” Nemcsak a lábaddal zarándokolsz, hanem a szíveddel is. Mondanám, hogy nemcsak a láb és a cipőd kopik az út során, hanem a szíved is, de ez, remélem, nem igaz, mert mégiscsak jobb zarándokként találkozni a rokonokkal, mint a debreceni kardiológiai klinikán... Mégis, ha nem is szó szerint, de bizonyos értelemben „kopik” a szívünk: van, hogy már csak a szívünk visz előre, s azokat, akikért felajánljuk a zarándoklatot, szívünkben hordozzuk az út során. Az út során, ahol – hogy újfent a Kowalsky-dalból idézzek – „átutazók vagyunk, ahol önmagadon át vált jegyet a mennyország”.

Miért szeretem még a zarándoklatot?

Sajnos nem tartom magam nagy természetbarátnak, de ilyenkor egy hétig nem figyelek másra, csak gyönyörködöm a teremtett világ szépségeiben – amelyek sokszor magától értődők, mégsem vesszük észre. Egyik nap kettős szivárványt láttunk az égen, igazán gyönyörű volt. Lehet, hogy a Jóistennek annyira tetszett az idei zarándoklat, hogy dupla szövetséget kötött az emberrel? (Vö. az özönvíz utáni szövetség Isten és ember között.) Tovább is van, mondjam még? Több száz fiatal együtt, akik az egyik pillanatban még egymást csapkodják vízes törülközővel, fél órával később pedig már az első sorban énekelnek a vecseryén – har-

mincegy évesen túlzás lenne magamat öregnek titulálni, mégis meghatódom, ha ezeket a fiatalokat látom. Évkezdés előtt mindig megerősítés számomra: van jövőnk, vannak fiataljaink! Olyan fiataljaink, akik komolyan veszik a lelki részt, hiszen ez lényegi részét képezi a zarándoklatnak. Ugyanakkor olyan fiataljaink, akik megőrzik vidámságukat, jókedvüket, humorukat. Vidámság, jókedv és humor nélkül ugyanis még nehezebben mennének ezek a kilométerek... S ha már szóba jött a fiatalság, hadd romboljak le egy illúziót: olyan, hogy a zarándoklásban valaki kiöregedik, nos, olyan nem létezik! Egy trambulíra egy bizonyos kor felett már lehet, nem szívesen megy fel az ember, de a zarándoklás nem olyan valami, amit 20 évesen még csinálhat az ember, de 30 évesen már nem. Mária és József sem 20 évesek voltak, mikor elzarándokoltak Jeruzsálembe a 12 éves gyermekükkel, Jézussal. Néhány éve még debreceni lelkipásztori kisegítőként saját szememmel láttam, 50-60 évesek mekkora hittel, örömmel és lelkesedéssel zarándokolnak el a civis városból Máriapócsra. Felajánlani ezeket a kilométereket mindig van miért és kiért, és hálát adni is folyamatosan lehet – a zarándoklat kortalan, s mivel tavaly Erdélyből, idén Felvidékről indultunk, azt is mondhatjuk, hogy határtalan!

Még tisztán él bennem a kép, amikor 16 évvel ezelőtt, a legelső zarándoklaton már sötétben értünk be az egyik faluba, s a helyiek gyertya-

fényes fogadtatása bizony mindnyájunk szívét megdobogtatta. Nehezen felejthető az egy nap alatt megtett legnagyobb távunk: a második zarándoklaton, amikor Sajópálfaláról indultunk, Hajdúdorogtól Kállósemjénig tartott az egyik napi penzum. A négy szín közti barátságos rivalizálás, a Görkapocs fesztiválok, a hajnali ötkor indulás Létavértesről, a „zarándok kutya”, mely első naptól velünk tartott a megérkezésig, a böszörményi és debreceni fagy, főpásztoraink példamutatása, a sérülten is vállalt focik és táncok, csak hogy néhány emléket kiragadjak az elmúlt 16 évből, mind-mind örök emlékek maradnak. „Az út azoknak is tartogat újdonságot, akik már a kezdetektől, 16. alkalommal vesznek részt benne.” **Én már nagyon várom a 17-et – veletek, drága rokonaimmal!**

